

La dona de vermell

Un relat de: [Eduard Salla Simó](#)

Acabava d'arribar a l'apartament, després de sortir del taxi melancòlica, esquerpa i silenciosa. L'hotel, situat al número 19 del carrer Kimpisenkatu, a Lappeenranta, Finlàndia, era auster. Parquet de pi a terra, envellit pel pas del temps, i color blanc a les parets, renovat recentment. La cuina era gran, també blanca, i donava pas a una sala d'estar mig buida, on destacaven dos grans sofàs de pell encarant la llar de foc i un televisor lleugerament arraconat. L'habitació només tenia un llit, un armari, dues cadires, i un quadre que havia deixat els seus millors anys endarrera. Als peus del llit hi havia una maleta.

La va obrir, i curiosament en va treure un vestit, vermell, no massa llarg, de formes ajustades. El posà a un penjador. També treí un abric, també vermell, i també el col·locar en un altre penja-robes.

Era el viatge d'hivern, el darrer de l'any. Havia anat a buscar fosc, fred i soledat. Havia escollit aquells dies per a celebrar l'aniversari d'ell, viatjant al nord que tant atrapat, entusiasmat i captivat el tenia. Havia aterrat a Finlàndia procedent de Sant'Angelo Lodigiano, a tres quarts de dues de la tarda, intentant deixar endarrera la tristesa i l'apatia amb les que convivia des de feia massa mesos.

Tenia ja la banyera plena d'aigua ben calenta, el bany ple de vapor, i el vestit, a dins, penjat. Mentre deixava passar el temps, va desfer la maleta: el pijama que l'hi havia regalat feia tres Nadals, sota el coixí; el xampú, l'aire condicionador, el gel, la mascareta, i l'estoig de maquillatge, davant la porta del bany; la resta de la roba, dins l'armari; i el mòbil, carregant-se. Acabà ràpid i s'assentà al sofà. Com que la temperatura era confortable i la llar de foc donava una companyia que no volia, engegà el televisor.

Aviat faria sis anys des de que havien decidit fer quatre viatges l'any. A ell li agradava veure una mateixa ciutat en estacions diferents. També deia que, per molt que una ciutat et pugui donar, sempre hi perdem una petita part de nosaltres. Li agradava tant quan s'inspirava i es posava a parlar, barr... Sonà l'alarma que es pensava no haver activat. La comoditat del sofà i l'idioma del presentador que no entenia l'havien endormiscat. Mirà el rellotge, recordà que no havia canviat l'hora, ho feu, i es dutxà.

Ben aviat estaria a punt. Sortiria al carrer, esplendorosament vermella, irresistiblement atractiva, salvatjament captivadora. Caminaria sense rumb, buscant les multituds, sabent-se observada per homes i dones, omplint-les a elles de gelosia, i deixant en ells el record imborrable d'aquella mirada, d'aquella rialla, d'aquell anhel que prendria, per sempre més, la forma de desig. Era la seva petita i inofensiva venjança cap a la vida després d'haver perdut allò que tant estimava, omplir-se amb els somnis fugissers de desconeguts, per a sentir-se mínimament viva, desitjada, estimada.

Feia ja uns minuts que havia sortit del bany. Amb el vestit vermell, plantada davant del mirall que no hauria dubtat en qualificar-la com la més bella de totes, només li quedava per fer aquella trucada que feia cada vegada que el necessitava. Agafaria el mòbil mentre els ulls se li humitejaven, tocaria càlidament la seva foto mentre una llàgrima enfosquida emmarcaria el seu rostre de dolor, i, amb la veu trencada, tremolosa i profundament enyorada, diria: només truco per dir-te que t'estimo.